अमीषां प्राणानां तुलितबिसिनीपत्रपयसां
कृते किं नास्माभिर्विगलितविवेकैर्व्यवसितम् ।
यदाध्यानामग्रे द्रविणमदनिःसंज्ञमनसां
कृतं वीतव्रीडैर्निजगुणकथापातकमपि ॥ ५० ॥

5 अमृतममृतं कः संदेहो मधुन्यपि नान्यथा
मधुरमधिकं चूतस्यापि प्रसन्नरसं फलम् ।
सकृदपि पुनर्मध्यस्थः सन्नसान्तरविज्ञनो
वदतु यदिहान्यत्स्वाडु स्यात्प्रियारदनच्छदात् ॥ ५१ ॥
अमृतस्येव संतृप्येदवमानस्य पण्डितः ।
10 सुखं ह्यवमतः शेते यो ऽवमन्ता स नश्यति ॥ ५२ ॥
अयःपिण्ड इवोत्तप्ते खलानां हृदये क्षणात् ।
पतिता एव नेदयन्ते गुणास्तोयकणा इव ॥ ५३ ॥
अर्थप्राणविनाशसंशयकरीं प्राप्यापदं दुस्तरां
प्रत्यासन्नभयो न वेत्ति विभवं स्वं जीवितं काङ्क्षति ।
15 उत्तीर्णस्तु ततो धनार्थमपरां भूयो विशत्यापदं
प्राणानां च धनस्य चाधमधियामन्योऽन्यहेतुः पणः ॥ ५४ ॥
अर्थिनस्त्वरितदानेन तृप्तिर्भवति यादृशी ।
बहुदानं विलम्बेन न तादृक्तृप्तिकारकम् ॥ ५५ ॥
अर्थिनां मित्रवर्गस्य विद्विषां च पराङ्मुखः ।
20 यो न याति पिता तेन पुत्री माता च वीरसूः ॥ ५६ ॥
अलब्धे रागिणो लोका अहो लब्धे विरागिणः ।
हेमन्ते तापमीहन्ते हन्त ग्रीष्मे हिमं पुनः ॥ ५७ ॥
अलमलमघृणास्य तस्य नाम्ना पुनरपि सैव कथा गतः स कालः ।
कथय कथय वा तथापि दूति प्रतिवचनं द्विषतो ऽपि माननीयम् ॥ ५८ ॥
25 अवश्यं यातारश्चिरतरमुषित्वापि विषया
वियोगे को भेदस्त्यजति न जनो यत्स्वयममून् ।
व्रजन्तः स्वातन्त्र्यादतुलपरितापाय मनसः
स्वयंत्यक्तास्त्वेते शमसुखमनन्तं विदधति ॥ ५९ ॥
अवश्यं निधनं सर्वैर्गन्तव्यमिह मानवैः ।
30 अवश्यभाविन्यर्थे वै संतापो नेह विद्यते ॥ ६० ॥
अव्यये व्ययमायाति व्यये याति सुविस्तरम् ।
अपूर्वः को ऽपि भाण्डारस्तव भारति दृश्यते ॥ ६१ ॥